

Razlaga mozaika p. Marka Ivana Rupnika s podobo Svete družine za *Svetovno srečanje družin v Milanu*

Mozaik sta naročila pripravljalni odbor za *Svetovno srečanje družin*, ki ga vodi [milanska nadškofija](#) in kardinal Antonelli v imenu [Papeškega sveta za družino](#). Rečeno mi je bilo, naj podoba poudari teološko povezavo med Sveto Trojico in Sveto družino, istočasno pa naj nakaže na kakšno od današnjih razsežnosti oziroma problematičnosti v družini.

Po dolgem času razmišljanja in meditiranja sem se odločil, da izdelam podobo Svete družine tako, da Božja Mati sedi na prestolu, s čimer pokažemo razsežnost Božjega materinstva. Dlani ima obrnjene tako, da z njimi nakazuje stopnišče, lestev, po kateri stopa Sin. Sin hodi po teh dlaneh in vstopa v svet. S tem je nakazano, da je Gospod, učlovečena Božja Beseda, stopil v svet preko družine, preko matere, ki je devica. Istočasno se s tem pokaže tudi to, da je v zadnjih stoletjih, kakor kaže psihoanaliza, veliko družinske problematike vezane na posesivnost staršev do otrok. Z upodobitvijo pokažem, da je Marija ljubeči prostor, v katerem si je Bog lahko prevzel človeško naravo in vstopil v svet, da je izpolnil očetovo poslanstvo.

Zanimivo se mi zdi, da sveti Jožef stoji ob Mariji. V levici drži suho korenino Jeseja, ki požene, ki ozeleni. To govori o Jožefu kot človeku vere, pravičnosti. On je izpolnil, kar je Bog zapovedal in čakal ter veroval, da se bo izpolnila Božja obljuba. To je pravo očetovstvo, ki sloni na veri. Jožef zato gleda navzgor, nad Marijo, kjer se iz neba zariše, kakor da bi se odprlo nebo, in pokaže Očetova roka, s katere drsi življenje v podobi ognjenega jezika, se pravi Sveti Duh, kakor posebljeno Božje življenje, ki polzi na Marijo, Jezusa in Jožefa. S tem je vzpostavljena povezava Svete Trojice in človeške družine, istočasno pa je jasno, da je Jožef na drugačen način oče, kakor je Marija Jezusova mati. Pravzaprav obstaja eno samo očetovstvo in to tisto v nebesih, ob katerem se navdihuje in oblikuje zemeljsko očetovstvo. Veliko težav smo povzročili veri in na drugi strani psihologiji ljudi s tem, ko smo velikokrat začeli razlagati obratno, da se ob naših očetih, naših starših učimo gledati Boga Očeta in gledati Božjo ljubezen in tako naprej, ... Ob tem pride do konfuzije, patologije. Kakor koli je zemeljski oče lahko perfekten, duhoven, odličen in svet, z lahkoto in brez kakšnih posebnih hudobij lahko zakomplicira psiho svojega otroka, ki jo bo ta projiciral na Boga. Na ta način pridemo do težkih zablod. Sv. Pavel piše, da ima vsako očetovstvo na zemlji svoje korenine in svoj izvor v očetovstvu Boga Očeta. Do Boga Očeta, do tega sinovstva se sami ne moremo dokopati, ampak je sad Svetega Duha. Samo Sveti Duh v nas upodablja, utemeljuje in uresničuje razsežnost sinovstva s tem, ko nas navaja in uči klicati Boga za očeta in prepoznati sebe kot sinove in hčere.

V zgornjem delu mozaika je nakazan vrt, na desnem vogalu pa je nakazano mesto. Na začetku je Eden, na koncu nebeški Jeruzalem. Družina ima svoje mesto od stvarjenja do dokončnega odrešenja.

Besedilo je povzeto po objavi na spletni strani *Radia Vatikan* in je objavljeno z njegovim dovoljenjem. Prim. <http://www.radiovaticana.org/slv/articolo.asp?c=579295>.

p. Marko Ivan Rupnik